

ביצה פרק ראשון ביצה

יא.

עין משפט
גר מצוה

עו א ב ג מיי פ"ג
מהלכות יו"ט הל' ו
עו"ש"ע א"ח ס' תלו סעיף
ד:
עו ד מיי"ש ס' ופט"ו
מהל' גולה הל' יח
עו"ש"ע ס' וטו"ש"ע ח"מ
ס' רס סעיף ח:
עו ה מיי"ש פ"ג מהל'
יו"ט הלכה ו עו"ש"ע
א"ח ס' סעיף ד:
ע"ב ו עו"ש"ע א"ח ס' ס'
תל"ט סעיף ה:
פ ז מיי"ש פ"ג מהלכות
יו"ט הל' ד סעיף לאון
ע"ה עו"ש"ע ס' סעיף ג:
פ"א ח עו"ש"ע ס' סעיף
ה:
פ"ב ט עו"ש"ע א"ח ס' ס'
תל"ט סעיף ב:
פ"ג י עו"ש"ע א"ח ס' ס'
תקד סעיף ב:
פ"ד כ ל מיי"ש פ"ג ס' ס'
הלכה ד עו"ש"ע א"ח ס'
ס' תל"ט סעיף ג:
פ"ה ז מ"ג מיי"ש ס' הל' ה
עו"ש"ע ס' סעיף ד:

גליון הש"ס
גמ' רבא אמר בשני ענין
ענין לקמן דף כ"ה ע"א
רש"י ד"ה ומלל:

רבינו הגאון

פירוש אשתרובי כמו
יורה הוא. וסריכה כמו
תפסה, כדחייב שממית
בימים תתפש. ואם אין שם
אלא הן מותרין. אוקימנא
במדורין ולא במפרחין,
כלומר אין בהן כח לפירות.
ומתהנין א הכי פשיטא
רדאין הן. ואמרין בגון
דאיכא קן אחד בתוך ג'
אמה שיש שם אפרוחים
שלא יזמן מהן וקאי בקין
זוית, מהו דתימא נחוש
לכלא מן הקן ההוא באו,
קמ"ל אע"ג דקיי"ל כרב
עוקבא דאמר ב' לא
יחפור כל המדרה אין
מדרה יותר מחמשים
אמה, כיון דקאי האי קן
בקין זוית, דליכא מדרה לא
יכול למהדר ומחוי
לקניה, לא מדרה, הלכך
ליכא למחוש להכי ושרי.
אל פירוש תריסין, הקרשין
שנעלין בהן פתחי
החזירין וביה מתירין
למלקם לפתוח ולהחזירם
כדי לסגור. פירוש העלי,
בוכנא שכותש בו הריסא
והפואה וכיוצא בה
באיתוס מלאכת החול,
ואינו עומד לכתוש בו מיני
מכל. לפיכך אמרו כי זה
העלי הוא דבר שמלאכתו
לאיסור, ואעפ"כ ב"ה
מתירין לטלטל ולקצב
עליו בשר ולשבר עצמות.
וכן תברא גרמא, שהיא
חתיכה של קורה
שהתקנה לשבר עליה
עצמות, והיא עדיין חרשה
מתרת וכיש ישנה, וכן
להוליק תבלין אצל מדוכה
ומדוכה אצל תבלין אלו
כולן ב"ה מתירין. (ז) וכן
אוסרין בית שמאין
להגביה עור של בהמה
ששחטה ביום טוב
ולשחטו ולדורסו בני

פשיטא דמותרין דאמר מר עוקבא ב"ה המדרה וכו'. וקשה וכו'
מיימי ראייה ממר עוקבא שהוא אמורא וי"ל דע"כ אנו
זריכין לומר כדמר עוקבא דאם לא כן לא מתוקמא מתניתין דלא
יחפור (ב"ב דף ק"ג א): **אין** נוטרי"ן הע"ר. ותימה הא לריך
לגופה וכל כלי שרריך לגופו או
למקומו אפילו מלאכתו לאסור נוטלין
אותו ביום טוב וי"ל דצדקת כל הכלים
צמוקא שיש בו חסרון כיס דכ"ע
מודו לאסור כגון סיכי זרי ומזורי
דקפיד עלייהו: וז"ה שמתירין היינו
דוקא משום שמתת י"ט כדמפרש
צמורא: ושו"ן שמואלחין ע"יו בשר
לצ"ר. לאו משום דלריך מליטה לל"י
כדמפ' צחולין (דף ק"ה). אלא משום
שנהגו למלחו כדי ליתן טעם
[וע"י תוספות חולין ד' ד"ה ומסנין]:

והגך סרוכי סריך וסליקו: יואם אין שם אלא הן הרי אלו מותרין: היכי
דמי אילימא כמפורחין איכא למימר הנך אלו לעלמא והני אחרניני נינהו
אלא יבמדדין אי דאיכא קן בתוך חמשים אמה אדרויי אדרו ואי דליכא קן
בתוך חמשים אמה פשיטא דמותרין דאמר מר עוקבא בר חמא דכל ה"ה המדרה
אין מדרה יותר מחמשים אמה ה"לעולם דאיכא קן בתוך חמשים אמה
וכגון דקיימא ב' בקרן זוית מהו דתימא אדרויי אדרו קמ"ל כל היכא דמדרה
והדר הוי לקניה מדרה ואי לא לא מדרה: **מתני'** ב"ש אומרים אין נוטלים
את העלי לקצב עליו בשר וכו"ה מתירין בית שמאי אומרים אין נותנין את
העור לפני הדורסן ולא יגביהו אלא אם כן יש עמו כ"ה כוית בשר ויבית
הלל מתירין: **גמ'** תנא ושושון שאם קצב עליו בשר שאסור לטלטלו
אמר אבוי מחלוקת בעלי אבל בתברא גרמי דברי הכל מותר פשיטא
עלי תנן מהו דתימא הוא הדין דאפי' תברא גרמי נמי והאי דקתני עלי
להודיעך כחן דב"ה דאפי' דבר שמלאכתו לאיסור נמי שרו קמ"ל איכא
דאמרי אמר אבוי לא נצרכא אלא אפילו תברא גרמי חדתי מהו דתימא
ממלך ולא חבר עלה קמ"ל וב"ש לא חיישי לאמלוכי והתניא בית
שמאי אומרים אין מוליכין טבחה וסכין אצל בהמה ולא בהמה אצל
טבח וסכין ובית הלל אומרים מוליכין זה אצל זה בית שמאי אומרים
אין מוליכין תבלין ומדוך אצל מדוכה ולא מדוכה אצל תבלין ומדוך
וב"ה אומרים מוליכין זה אצל זה הכי השתא בשלמא אתי לאמלוכי
דאמר נשבק האי בהמה כחושה ומייתניא בהמה אחריתי דשמינה מינה
קדרה נמי אתי לאמלוכי דאמר נשבק האי קדרה דבעיא תבלין ומייתניא
אחריתי דלא בעיא תבלין הכא מאי איכא למימר ממלך ולא תבר
כיון דשחטה לתבירא קיימא: בית שמאי אומרים אין נותנין את העור:
תנא ושושון שמואלחין עליו בשר לצלי אמר אבוי לא שנו אלא לצלי
אבל לקדרה לא פשיטא לצלי תנן הא קמ"ל דאפי' לצלי בעין קדרה
אסור ת"ר אין מולחין את החלבים ואין מהפכין בהן משום ר' יהושע אמרו
שוטחן ברוח ע"ג יתדות אמר רב מתנה הלכה כר' יהושע איכא דאמרי אמר
רב מתנה: אין הלכה כר' יהושע בשלמא למ"ד הלכה כר' יהושע אצמריך
סד"א יחיד ורבים הלכה כרבים קמ"ל הלכה כחיד אלא למ"ד אין הלכה
פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים מהו דתימא מסתבר מעמיה דר' יהושע דאי
לא שרית ליה ממנע ולא שחית קא משמע לן ומ"ש מעור לפני הדורסן
התם

מלאכתו לאיסור לכתוש צמכתת משום הכי אסרי ליה בית שמאי: **גמ'** שאסור לנטולו. דאתעביד ליה לוכך י"ט: **בסבא** גרמי.
המיוחדת לקצב עליה צטר: מהו דסימא הוא הדין דאפילו סבא גרמי. אסרי צ"ש דלמח צטר דטלטלה ממליך ולא תצר ואשתכח דטרס
צבדי: איכא דאמרי אמר אבוי כו'. כי אשתצניה פשיטא עלי תנן שני אבוי גופיה הכי לא נכרכה הא דאמרינן אצל תצרה גרמי דברי הכל
מותר אלא לתצרה גרמי חדתי שלא קצב עליה מעולם דאיכא למיחש דחיים עליה וממלך: לא חיישי לאמלוכי. צמניה ופריך לצבדי: **אין מוליכין טבח**
וסכין וכו'. אם היו רחוקים זה מזה דלמח צמריך ממליך: מודך. צוכנא שדוכין צו תבלין צמדוכה: נשבק האי קדרה. מין תצביל זה שיהא
לריך תבלין כגון צטר וצללים: **ואעצד** קדרה דלא צעיא תבלין. כגון כרוצ ולפת: מאי איכא למימר גרסי: קמ"ל לא גרסינן: **שמוחין עליו**.
ואע"פ שהמלח מועיל לעבוד: לללי. דאין מולחין אותו יפה: הא קא משמע לן דאפי' לללי בעין קדרה אסור. האי אצל לקדרה דקאמר אבוי
ללי בעין קדרה קאמר כגון אדם המולח ללי יפה יפה קרוב למליחת צטר שלגורך קדרה דלא מימח כל ללי שרי: **אין מולחין את החלבים**. ביום
טוב כדי שלא יסריחו ואפי' נשחטה הבהמה ב"ט: ומאי שנה מעור לפני הדורסן. דשרו בית הלל משום דאי לא שרית ליה ממנע ולא שחית:

אדם, וכן ב"ה מתירין. ושו"ן ב"ש וביה שמואלחין ע"ג העור בשר לצלי, שאין צריך מלח הרבה, אבל בשר לתבשיל צריך
מלח הרבה לא, שנמצא מולח את העור. ת"ר אין מולחין את החלבים ביו"ט ולא מהפכין בהן, משום ר' יהושע אמרו
שוטחן ברוח ע"ג יתדות. אמר רב מתנה הלכתא כר' יהושע, איכא דאמרי אין הלכה כר'.
(א) נראה לפני רבינו ה"ה' כאלו ב"ש אין מסלקין את המכסין וכו' קודם דין דאין נוטלים את העלי. (ב) נראה דחמ"ל וכו'.

דמתעבל קמרייהו: בתוך הקן ומצא לפני
הקן אסורין: לימא מסייע ליה לר' חנינא
דאמר ר' חנינא רוב וקרוב הלך אחר הרוב
אמר אבוי בדף רבא אמר בשני קנין זו
למעלה מזו עסקינן ולא מבעיא זמן בתחתונה
ולא זמן בעליונה ומצא בתחתונה ולא מצא
בעליונה דאסורין דאמרינן הנך אולו לעלמא
והנך אשתרובי אשתרובי ונחות אלא
אפילו זמן בעליונה ולא זמן בתחתונה
וכא ומצא בעליונה ולא מצא בתחתונה
הנך נמי אסירי דאמרינן הנך אולו לעלמא
והנך סרוכי סריך וסליקו: יואם אין שם אלא הן הרי אלו מותרין: היכי
דמי אילימא כמפורחין איכא למימר הנך אלו לעלמא והני אחרניני נינהו
אלא יבמדדין אי דאיכא קן בתוך חמשים אמה אדרויי אדרו ואי דליכא קן
בתוך חמשים אמה פשיטא דמותרין דאמר מר עוקבא בר חמא דכל ה"ה המדרה
אין מדרה יותר מחמשים אמה ה"לעולם דאיכא קן בתוך חמשים אמה
וכגון דקיימא ב' בקרן זוית מהו דתימא אדרויי אדרו קמ"ל כל היכא דמדרה
והדר הוי לקניה מדרה ואי לא לא מדרה: **מתני'** ב"ש אומרים אין נוטלים
את העלי לקצב עליו בשר וכו"ה מתירין בית שמאי אומרים אין נותנין את
העור לפני הדורסן ולא יגביהו אלא אם כן יש עמו כ"ה כוית בשר ויבית
הלל מתירין: **גמ'** תנא ושושון שאם קצב עליו בשר שאסור לטלטלו
אמר אבוי מחלוקת בעלי אבל בתברא גרמי דברי הכל מותר פשיטא
עלי תנן מהו דתימא הוא הדין דאפי' תברא גרמי נמי והאי דקתני עלי
להודיעך כחן דב"ה דאפי' דבר שמלאכתו לאיסור נמי שרו קמ"ל איכא
דאמרי אמר אבוי לא נצרכא אלא אפילו תברא גרמי חדתי מהו דתימא
ממלך ולא חבר עלה קמ"ל וב"ש לא חיישי לאמלוכי והתניא בית
שמאי אומרים אין מוליכין טבחה וסכין אצל בהמה ולא בהמה אצל
טבח וסכין ובית הלל אומרים מוליכין זה אצל זה בית שמאי אומרים
אין מוליכין תבלין ומדוך אצל מדוכה ולא מדוכה אצל תבלין ומדוך
וב"ה אומרים מוליכין זה אצל זה הכי השתא בשלמא אתי לאמלוכי
דאמר נשבק האי בהמה כחושה ומייתניא בהמה אחריתי דשמינה מינה
קדרה נמי אתי לאמלוכי דאמר נשבק האי קדרה דבעיא תבלין ומייתניא
אחריתי דלא בעיא תבלין הכא מאי איכא למימר ממלך ולא תבר
כיון דשחטה לתבירא קיימא: בית שמאי אומרים אין נותנין את העור:
תנא ושושון שמואלחין עליו בשר לצלי אמר אבוי לא שנו אלא לצלי
אבל לקדרה לא פשיטא לצלי תנן הא קמ"ל דאפי' לצלי בעין קדרה
אסור ת"ר אין מולחין את החלבים ואין מהפכין בהן משום ר' יהושע אמרו
שוטחן ברוח ע"ג יתדות אמר רב מתנה הלכה כר' יהושע איכא דאמרי אמר
רב מתנה: אין הלכה כר' יהושע בשלמא למ"ד הלכה כר' יהושע אצמריך
סד"א יחיד ורבים הלכה כרבים קמ"ל הלכה כחיד אלא למ"ד אין הלכה
פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים מהו דתימא מסתבר מעמיה דר' יהושע דאי
לא שרית ליה ממנע ולא שחית קא משמע לן ומ"ש מעור לפני הדורסן
התם

דמתעבל קמרייהו: בתוך הקן ומצא לפני
הקן אסורין: לימא מסייע ליה לר' חנינא
דאמר ר' חנינא רוב וקרוב הלך אחר הרוב
אמר אבוי בדף רבא אמר בשני קנין זו
למעלה מזו עסקינן ולא מבעיא זמן בתחתונה
ולא זמן בעליונה ומצא בתחתונה ולא מצא
בעליונה דאסורין דאמרינן הנך אולו לעלמא
והנך אשתרובי אשתרובי ונחות אלא
אפילו זמן בעליונה ולא זמן בתחתונה
וכא ומצא בעליונה ולא מצא בתחתונה
הנך נמי אסירי דאמרינן הנך אולו לעלמא
והנך סרוכי סריך וסליקו: יואם אין שם אלא הן הרי אלו מותרין: היכי
דמי אילימא כמפורחין איכא למימר הנך אלו לעלמא והני אחרניני נינהו
אלא יבמדדין אי דאיכא קן בתוך חמשים אמה אדרויי אדרו ואי דליכא קן
בתוך חמשים אמה פשיטא דמותרין דאמר מר עוקבא בר חמא דכל ה"ה המדרה
אין מדרה יותר מחמשים אמה ה"לעולם דאיכא קן בתוך חמשים אמה
וכגון דקיימא ב' בקרן זוית מהו דתימא אדרויי אדרו קמ"ל כל היכא דמדרה
והדר הוי לקניה מדרה ואי לא לא מדרה: **מתני'** ב"ש אומרים אין נוטלים
את העלי לקצב עליו בשר וכו"ה מתירין בית שמאי אומרים אין נותנין את
העור לפני הדורסן ולא יגביהו אלא אם כן יש עמו כ"ה כוית בשר ויבית
הלל מתירין: **גמ'** תנא ושושון שאם קצב עליו בשר שאסור לטלטלו
אמר אבוי מחלוקת בעלי אבל בתברא גרמי דברי הכל מותר פשיטא
עלי תנן מהו דתימא הוא הדין דאפי' תברא גרמי נמי והאי דקתני עלי
להודיעך כחן דב"ה דאפי' דבר שמלאכתו לאיסור נמי שרו קמ"ל איכא
דאמרי אמר אבוי לא נצרכא אלא אפילו תברא גרמי חדתי מהו דתימא
ממלך ולא חבר עלה קמ"ל וב"ש לא חיישי לאמלוכי והתניא בית
שמאי אומרים אין מוליכין טבחה וסכין אצל בהמה ולא בהמה אצל
טבח וסכין ובית הלל אומרים מוליכין זה אצל זה בית שמאי אומרים
אין מוליכין תבלין ומדוך אצל מדוכה ולא מדוכה אצל תבלין ומדוך
וב"ה אומרים מוליכין זה אצל זה הכי השתא בשלמא אתי לאמלוכי
דאמר נשבק האי בהמה כחושה ומייתניא בהמה אחריתי דשמינה מינה
קדרה נמי אתי לאמלוכי דאמר נשבק האי קדרה דבעיא תבלין ומייתניא
אחריתי דלא בעיא תבלין הכא מאי איכא למימר ממלך ולא תבר
כיון דשחטה לתבירא קיימא: בית שמאי אומרים אין נותנין את העור:
תנא ושושון שמואלחין עליו בשר לצלי אמר אבוי לא שנו אלא לצלי
אבל לקדרה לא פשיטא לצלי תנן הא קמ"ל דאפי' לצלי בעין קדרה
אסור ת"ר אין מולחין את החלבים ואין מהפכין בהן משום ר' יהושע אמרו
שוטחן ברוח ע"ג יתדות אמר רב מתנה הלכה כר' יהושע איכא דאמרי אמר
רב מתנה: אין הלכה כר' יהושע בשלמא למ"ד הלכה כר' יהושע אצמריך
סד"א יחיד ורבים הלכה כרבים קמ"ל הלכה כחיד אלא למ"ד אין הלכה
פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים מהו דתימא מסתבר מעמיה דר' יהושע דאי
לא שרית ליה ממנע ולא שחית קא משמע לן ומ"ש מעור לפני הדורסן
התם

דמתעבל קמרייהו: בתוך הקן ומצא לפני
הקן אסורין: לימא מסייע ליה לר' חנינא
דאמר ר' חנינא רוב וקרוב הלך אחר הרוב
אמר אבוי בדף רבא אמר בשני קנין זו
למעלה מזו עסקינן ולא מבעיא זמן בתחתונה
ולא זמן בעליונה ומצא בתחתונה ולא מצא
בעליונה דאסורין דאמרינן הנך אולו לעלמא
והנך אשתרובי אשתרובי ונחות אלא
אפילו זמן בעליונה ולא זמן בתחתונה
וכא ומצא בעליונה ולא מצא בתחתונה
הנך נמי אסירי דאמרינן הנך אולו לעלמא
והנך סרוכי סריך וסליקו: יואם אין שם אלא הן הרי אלו מותרין: היכי
דמי אילימא כמפורחין איכא למימר הנך אלו לעלמא והני אחרניני נינהו
אלא יבמדדין אי דאיכא קן בתוך חמשים אמה אדרויי אדרו ואי דליכא קן
בתוך חמשים אמה פשיטא דמותרין דאמר מר עוקבא בר חמא דכל ה"ה המדרה
אין מדרה יותר מחמשים אמה ה"לעולם דאיכא קן בתוך חמשים אמה
וכגון דקיימא ב' בקרן זוית מהו דתימא אדרויי אדרו קמ"ל כל היכא דמדרה
והדר הוי לקניה מדרה ואי לא לא מדרה: **מתני'** ב"ש אומרים אין נוטלים
את העלי לקצב עליו בשר וכו"ה מתירין בית שמאי אומרים אין נותנין את
העור לפני הדורסן ולא יגביהו אלא אם כן יש עמו כ"ה כוית בשר ויבית
הלל מתירין: **גמ'** תנא ושושון שאם קצב עליו בשר שאסור לטלטלו
אמר אבוי מחלוקת בעלי אבל בתברא גרמי דברי הכל מותר פשיטא
עלי תנן מהו דתימא הוא הדין דאפי' תברא גרמי נמי והאי דקתני עלי
להודיעך כחן דב"ה דאפי' דבר שמלאכתו לאיסור נמי שרו קמ"ל איכא
דאמרי אמר אבוי לא נצרכא אלא אפילו תברא גרמי חדתי מהו דתימא
ממלך ולא חבר עלה קמ"ל וב"ש לא חיישי לאמלוכי והתניא בית
שמאי אומרים אין מוליכין טבחה וסכין אצל בהמה ולא בהמה אצל
טבח וסכין ובית הלל אומרים מוליכין זה אצל זה בית שמאי אומרים
אין מוליכין תבלין ומדוך אצל מדוכה ולא מדוכה אצל תבלין ומדוך
וב"ה אומרים מוליכין זה אצל זה הכי השתא בשלמא אתי לאמלוכי
דאמר נשבק האי בהמה כחושה ומייתניא בהמה אחריתי דשמינה מינה
קדרה נמי אתי לאמלוכי דאמר נשבק האי קדרה דבעיא תבלין ומייתניא
אחריתי דלא בעיא תבלין הכא מאי איכא למימר ממלך ולא תבר
כיון דשחטה לתבירא קיימא: בית שמאי אומרים אין נותנין את העור:
תנא ושושון שמואלחין עליו בשר לצלי אמר אבוי לא שנו אלא לצלי
אבל לקדרה לא פשיטא לצלי תנן הא קמ"ל דאפי' לצלי בעין קדרה
אסור ת"ר אין מולחין את החלבים ואין מהפכין בהן משום ר' יהושע אמרו
שוטחן ברוח ע"ג יתדות אמר רב מתנה הלכה כר' יהושע איכא דאמרי אמר
רב מתנה: אין הלכה כר' יהושע בשלמא למ"ד הלכה כר' יהושע אצמריך
סד"א יחיד ורבים הלכה כרבים קמ"ל הלכה כחיד אלא למ"ד אין הלכה
פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים מהו דתימא מסתבר מעמיה דר' יהושע דאי
לא שרית ליה ממנע ולא שחית קא משמע לן ומ"ש מעור לפני הדורסן
התם

תמל אף הוא לא יגמור אף הוא לא ימלא וכן מזה לעלי רגלים. (שם). דחכמים אומרים לא יגמור. אחר הרגל אפי"ש צבנגל הן סתורין, לא צטרהקן טהרה אלא צבנגל הכל חברים אצל לאחר הרגל מנעו
טמא למפרע כדאמר צמתי' עבר הרגל מטעילין כלי העזרה מפני שנגעו צבן ע"ה צבנגל (שם).

מוסף תוספות

- א. [נ] אמרינן פשיטא, אין זה שבת התלמוד. מ"פ.
- ב. גבי נישול עד ג' אמה הרי הוא של בעל הבית מכאן ואילך הרי הוא של רבנן, ואין יכול לישבו רובו מר. עוקבא דהבא.
- ג. מ"פ. ג. [נ] שאני עלי שמתוך שהוא כבוד מיוחד ליה מקום וקפיד עילויה, ודמי למטר הגדול ויהי של מהרהשה וכיוצא בהן של כלים כבדיו והן אסורין אפי' לר' שמעון דלית ליה מוקפה, והכי אוקמה רבה בפרק ליה הכלים דעלי מיוחד ליה מקום וקפיד עילויה. ספקי ר"ד.

מוסף רש"י

למגוא עליה. קן היתה יסובת, שומחן גרמיש של גבי הקרקע וקמפין וישנו על צרכיהן כפופין כדאמרינן פספסוס (ק"ח). הוה וגינן צבכיה דהדין ומנחל שמיחמו לנורך יו"ש (ע"ד י'). אין מסלקין את התריסין. דלתות התלויות של תווים שסוגרין בהן התלויות צללה ומסלקין אותן לפניהם ושומחין עליהן תבלין למטר לרבים, ויורי' מותר ליקח ממנוי המטר אותו ויגלד שלא חסר פסוס מקח (ע"ד י'). אף להחזיר. ולפניו בהן, וחוסי ודאי שלא לנורך הוא, אפילו דלמתיק אין צנין צבלים, טרחה ללא לנורך מיהא היה וקא שריין ליה משום תמלחן כדלקמן (שם). ואליבא דר' יהודה דאמר יגמור. חה כמו קן, שאם אמה אומר אל יגמור אל הוא לא יתמל, ואין מוח מזה לעלי רגלים (תורה כו.). משום דאין בנין בכלים. ואינו חייב אלא אם כן עשה בו מלאכה כגון מנחן או מחתך או אורג או מופר, שכן אבות מלאכות לעמון (קמחן כו.). מחזירין רטיה במקדש. כהן שלקח צדו ומנן עליה רטיה מצעור יום והנורך לעבוד עבודה בשבת או ביו"ט ונשל רטיה מעל ידו שלא תהא חו"ללה צדו ופין ידו לעבודה, דחלילה פוסלת צה, דנענין ולקח הכהן וכו' דמייך לא היו לקיחה צבכה, מחזירה במקדש, דאי לא שרית ליה להחזירה לא שקיל ליה מיהיה ומנעו ולא עבד עבודה, אבל לא במזריחה. גזירה שמה ימרח הרטיה ומירוח היינו מנחמא האמור מצבות מלאכות של צבת (שורבין ק"ב). הפותח את חביתו. הגב שפסח את הצינור למטר יין צינורשים צבנגל וכל הגב ליקח ממנעו וקף עמי הארץ ממנעו (תורה כו.). ר' יהודה אומר יגמור. שאם אמה אומר לא יגמור אף הוא לא יתמל וכן מזה לעלי רגלים (שם). דחכמים אומרים לא יגמור. אחר הרגל אפי"ש צבנגל הן סתורין, לא צטרהקן טהרה אלא צבנגל הכל חברים אצל לאחר הרגל מנעו טמא למפרע כדאמר צמתי' עבר הרגל מטעילין כלי העזרה מפני שנגעו צבן ע"ה צבנגל (שם).

